

се почалося понад рік тому.

Тоді Єва та батько жили звичайнісіньким життям у невеликому містечку під Мадридом. Його назва звучала дещо дивно, але дуже по-іспанськи, весело та святково — Tres Cantos, тобто Три Пісні. Єва дуже любила своє містечко. А головне, чудову домашню адресу! Хто ще на всьому білому світі міг би похизуватися такою?

Лишень послухайте: місто Трьох Пісень, квартал Трьох Океанів (просто навпроти кварталу Трьох морів), перехрестя Атлантичного й Тихого океанів, «Дім Вогняної Землі», особисто в руки Єві Солано!

Усі, кому вона про це розповідала, спочатку думали, що це жарт. Але ні. Назви кварталів і вулиць були офіційними. Хоча звідки вони взяли, ніхто достеменно не знав. Містечко було абсолютно сухопутним, і всі його водні ресурси обмежувалися маленьким струмочком. Але факт є факт: їхній дім дійсно стояв на перетині вулиць Атлантичного й Тихого океанів! Тож після переїзду сюди вони насамперед замінили на будинку табличку з номером. Тепер, замість нудних цифр, на стіні гордо красувався напис: «Casa de Tierra Del Fuego», що іспанською означало «Будинок Вогняної Землі». Ну а як ще можна назвати будинок, який волею долі розташувався між двох океанів?

Він був зовсім маленьким, але їм вистачало з головою. Єва навіть мала дуже затишну власну кімнату. Але, замість ляльок та іграшок, полиці й підвіконня в ній було завалено книжками про пригоди й подорожі. На стінах висіли мапи найрізноманітніших розмірів, а на столі лежав стос журналів National Geographic, які її регулярно передплачував батько. Загалом усе свідчило про те, що хазяйка кімнати вже давно й твердо вирішила стати великим ученим і мандрівником.

Але це були дуже далекосяжні плани, а поки вона вчилася у п'ятому класі звичайної середньої школи. Ганяла на велосипеді з друзями, підгодовувала всіх